

WERKBEZOEK AAN SURINAME VAN 25 SEPT. T/M 9 OKT. 2021

Sinds het laatste bezoek aan Suriname in november 2019 werd een nieuwe reis 4 keer gecancelld wegens Covid19. Uiteindelijk werd het geduld beloond en werd bezoek aan SU weer mogelijk.

Met inachtneming van de nodige en noodzakelijke Corona-maatregelen en voorzorgen hebben we ons, na twee jaar, weer nuttig kunnen maken ter plekke.

Een blij weerzien aan beide kanten.

De dag na aankomst zijn we meteen begonnen met het uitvoeren van het uitgebreide programma.

De bestaande projecten werden bezocht en beoordeeld en nieuwe projecten bekeken (beslissingen hierover worden dan bij thuiskomst besproken waarna actie wordt gepland).

Ondanks het geringe vaccinatiepercentage in Suriname hebben we niet al teveel hinder hiervan ondervonden.

De avondklok vanaf 21.00 uur was een welkome maatregel want hierdoor konden de werkzaamheden in de avonduren beperkt worden en was er iets meer rust.

Een rust die noodzakelijk was om het vroege uur van opstaan enigszins te compenseren.

Dat vroege begin van de dag (5.00 uur) was tevens om de vertraging van doen en laten in de middaguren in te halen, immers vanaf 13.00 uur liep de temperatuur al snel op naar 38 graden C..

Dit, gecombineerd met af en toe een fikse regenbui, werkt benauwend en is erg afmattend, zelfs voor de autochtone bevolking maar zeker voor een westerling.

Zoals gebruikelijk heeft Dr. Samijo weer een aantal operaties uitgevoerd in het St. Vincentius ziekenhuis in Paramaribo, met assistentie van Peter. Ook werd er in het nieuwe Wanica ziekenhuis als eerste een orthopedische polikliniek opgestart door Steven.

Om privacyredenen, voor de patiënten én het ziekenhuis, gaan we hier niet verder op in.

We beperken ons in dit verslag tot de lopende en nieuwe sociale projecten waar de aandacht van de stichting naar uit gaat.

Wat we zeker niet mogen nalaten te vermelden is dat we bijzonder veel steun en hulp krijgen, ook in de afgelopen Corona-periode, van Romeo Samijo en John Kasdjo. Beide heren zorgen ervoor dat alle hulp ter plekke het hele jaar door wordt geregeld, gecoördineerd en eventuele nieuwe projecten worden gesignaleerd en doorgegeven.

De stichting is hen zeer dankbaar hiervoor. Alles regelen vanuit het thuisland is immers onmogelijk.

Op zaterdag 25 september om 5.00 u. 's morgens vertrekken we vanuit Maastricht, via Eindhoven naar de luchthaven Schiphol in Amsterdam.

De vlucht naar Suriname duurt ongeveer 9 uur. Door de plaatselijke Coronaperikelen mogen we daar op de luchthaven Zanderij nog 1,5 uur bijtellen alvorens we op weg gaan naar Lelydorp, onze verblijfplaats.

Zondag 26 sept.

Via Paramaribo gaan we, samen met Romeo, naar Commewijne/Marienburg, aan de oostzijde van de Surinamerivier.

We bezoeken **Mevr. Marikan en haar zoon**. Zij heeft een rolstoel v.d. stichting en wordt tevens voorzien van de nodige incontinentieluiers. Er werd een badkamer gerealiseerd en in de toekomst zou een kleine keukenruimte binnenshuis erg welkom zijn.

Mevr. Endet Asmoredjo kreeg eveneens een rolstoel omdat ze na drie beroertes niet meer in staat is om zich vrij te bewegen.

Ze wordt verzorgd door twee kleinkinderen en is in een erg emotionele en moedeloze toestand.

Ze is diabeet en heeft veel last van een droge huid.

Mevr. Ella Matsari is de volgende patiënt die we gaan bezoeken.

Ook zij heeft beroertes gehad en kan dankzij een rolstoel van de stichting weer iets mobieler zijn. Deze mevrouw heeft goede moed en wordt omringd door enkele zorgzame gezinsleden, met name twee van haar kleinkinderen.

Graag zou ze een looprek willen hebben met twee wieltjes om daarmee te leren lopen.

Dit looprek is inmiddels aan haar bezorgd door Romeo.

De Baithul Rochmanschool in Marienburg kreeg reeds eerder de aandacht van de stichting, onder andere in de vorm van schoolmeubilair.

Telkens als we de school bezoeken zijn we onder de indruk van het goede onderhoud, de discipline die er heerst en de dankbaarheid jegens diegenen die begaan zijn met hun school. John Kasdjo leidt ons ook ditmaal met gepaste trots rond.

Fam. Donovan is sinds enkele jaren bekend bij de stichting (via John Kasdjo).

Dit jonge gezin probeert een eigen bestaan op te bouwen met de beperkte middelen die hen ter beschikking staan. Met ondersteuning van de stichting en met de wil om vooruit te gaan lukt 't dit gezin om te overleven, ondanks enkele tegenslagen zoals onder andere een overstroming van hun grondje. Een bushcutter was een eerste begin op de goede weg verder, gevolgd nu door de bouw van een nieuw huisje.

Het gezin is dankbaar voor de geboden kans en maakt er duidelijk gebruik van.

Vervolgens gaan we naar Paramaribo en bezoeken we de nieuwbouw van de Islamitische **Nabawischool**.

De bestaande basisschool wordt uitgebreid met een aantal klassen, een grote klus die voornamelijk door vrijwilligers wordt geklaard.

De stichting heeft gezorgd voor een flinke hoeveelheid aan schoolmeubilair en lesmaterialen. Ook deze school is bijzonder blij met alle geboden hulp en ondersteuning.

De dagen die volgen worden op alle fronten goed benut.

Een groot aantal dagen splitsen we de werkzaamheden. Er wordt geopereerd en poli gedaan en buiten het ziekenhuis worden diverse sociale projecten bezocht en bekeken. Zoals reeds eerder gezegd zullen we niet verder ingaan op de medische bezigheden maar beperken we ons tot de sociale aspecten van de missie.

Toch willen we even meegeven dat de ziekenhuiswerkzaamheden in z'n geheel erg veel tijd in beslag nemen en een tamelijk vermoeiend effect hebben.

We zullen verder nog een beperkt aantal (o.a.) sociale projecten de revue laten passeren om zodoende een indruk te krijgen waar we tijdens deze missie nog mee bezig zijn geweest.

Er is de afgelopen twee jaar een groot aantal goederen in 2 zeecontainers verzonden naar Suriname, goederen die óf zijn verdeeld óf zijn opgeslagen op enkele locaties in Lelydorp om van daaruit alsnog te worden toegewezen aan scholen, ziekenhuizen of particulieren.

Ook het uitzoeken en sorteren van deze goederen neemt nogal wat tijd in beslag tijdens ons verblijf.

Het nieuwe ziekenhuis van Wanica

Het Regionaal Ziekenhuis Wanica is een ziekenhuis in Lelydorp in het district Wanica in Suriname. Het ziekenhuis werd gebouwd met ontwikkelingsgeld van de Volksrepubliek China. De opening was in 2020.

Dit ziekenhuis is, ondanks de afgelegen ligging buiten de stad en buiten Lelydorp, zeker een goed alternatief voor de bestaande ziekenhuizen in Paramaribo. Het is ruim opgezet, biedt ongekende mogelijkheden voor de toekomst en is gemakkelijk te bereiken (geen druk verkeer zoals in de stad).

Dr. Samijo heeft hier een eerste begin gemaakt met het opstarten van een poli orthopedie. Twee onderzoekstafels werden via de stichting per container meegestuurd voor de eerste polikliniek van dit ziekenhuis.

Ook het **kinderhuis Maria Hoeve** staat op onze to-do lijst, telkens als we in Suriname zijn. We brengen enkele keren tijdens deze twee weken een bezoekje en krijgen uitleg over de huidige situatie en het wel en wee van het huis. Dat Corona een behoorlijke impact heeft gehad is wel duidelijk. Er zijn weinig tot geen lessen geweest tijdens de lockdown. Kinderen die wel eens naar "huis" gaan mochten niet weg. De hele situatie heeft ook nog eens extra kosten meegebracht. Toch blijven Nesta, John, Nancy en ook de 30 kinderen positief in denken en doen. Hier worden enkele laptops achtergelaten als hulpmiddel voor de schoolgaande kinderen.

In de dagen die volgen gaan de ziekenhuiswerkzaamheden gewoon door en proberen we daarnaast zoveel mogelijk sociale activiteiten te ontplooiën door aandacht te besteden aan bekende en onbekende projecten, en dat zijn er best nog een aantal.

We bekijken de situatie van **Dhr. Min** in Lelydorp. Met deze "oude" bekende is alles begonnen, hij is de eerste die geholpen wordt door de stichting.

Dhr. Min is zwaar gehandicapt en kan slechts een arm gebruiken. Hij is rolstoelafhankelijk en woont (nog) alleen in onmenselijke omstandigheden.

In overleg met familieleden proberen we zijn situatie te verbeteren. Wordt vervolgd.

Zaterdag 3 okt. zijn we al vroeg weer in Marienburg/Commewijne, zo'n 50 km van Lelydorp, aan de oostzijde van de Surinamerivier.

We hebben een hele waslijst die afgewerkt moet worden.

Samen met John Kasdjo gaan we op pad en zien als eerste **fam. Prajasamita**, waar twee gehandicapte volwassenen worden verzorgd door hun broer (hun moeder is vorig jaar overleden). Zij ontvangen luiers en etenswaren.

Fam. Kasdan is de volgende halte. In dit nieuwe bescheiden huis dat door tussenkomst van de stichting werd gebouwd, wonen twee blinde broers met hun moeder. Ook zij ontvangen luiers en etenswaren.

Ramon Kariodimedjo kreeg eerder al een rolstoel en ter plekke wordt overlegd hoe we hem nog kunnen helpen.

Vervolgens bezoeken we **bejaardenhuis Siembah** waar 35 bejaarden worden verzorgd. De omstandigheden zijn niet optimaal. Er zijn enkele bedden gedoneerd (die met een van de containers werden verstuurd). Een wensenlijst wordt ons overhandigd en we zullen overleggen wat we kunnen doen.

Een ander project dat dringend behoefte heeft aan hulp is het "verwaarloosde" **ziekenhuisje Ellen van Dr. Sahari**, een jonge dokter die zich het lot van de streekbewoners heeft aangetrokken. Het komt zeer van pas dat we een flinke hoeveelheid medische spullen bij ons hebben. Dr. Sahari is zichtbaar blij maar maakt zich zorgen om het ziekenhuisje in z'n geheel. Ook nu weer kunnen we niets beloven maar we zullen proberen om hem verder te helpen.

De rondgang wordt verder gezet en we komen bij **kinderhuis Ekklesia**, waar Joyce de leidster is en ook jaren geleden met de opvang van verwaarloosde en getraumatiseerde kinderen is begonnen. We kunnen een (hoognodige) nieuwe wasmachine doneren en een gasfornuis om te kunnen koken. Er is dringend behoefte om aanpassingen en verbeteringen in het tehuis uit te voeren. Krijgt een vervolg.

Hierna vertrekken we over de highway richting zuiden naar het **bejaardenhuis Vigilantia**. Dit huis kreeg eveneens enkele bedden en ook verzorgingsproducten. Naast het bejaardenhuis bevindt zich een **islamitisch schooltje** dat door de stichting van schoolmeubilair voor twee klassen en laptops werd voorzien.

De lange dag werd afgesloten met nog enkele bezoeken aan familieleden in Kwarasan en Lelydorp. Een vermoeiende dag maar met een goed gevoel achteraf.

Op maandag 4 okt. gaan we naar de lagere **school van Santigron**, ver buiten Lelydorp. Deze school kreeg reeds de nodige hulp in de vorm van een aantal voorzieningen en reparaties. De nood aan schoolmeubilair is erg groot en daarom hebben we een deel van het verzonden meubilair en laptops aan deze school gedoneerd.

In Kwarasan brengen we een grotere hoeveelheid luiers voor **Lorissa**, een fysiek en geestelijk gehandicapt meisje dat ook rolstoelafhankelijk is, niet kan praten en verzorgd wordt door haar moeder.

In deze buurt woont ook **Dhr. Wagimin** die moeilijk kan lopen door problemen met z'n knie en van de stichting een scootmobiel mocht ontvangen om toch enigszins mobiel te kunnen zijn.

Er zijn diverse plaatsen die we de andere dagen van de week nog eens bezoeken maar ook willen we op de hoogte blijven van de situatie van mensen die ook door de stichting werden geholpen. Het is moeilijk om een volledige lijst op te sommen van mensen die op een of andere wijze betrokken zijn bij de activiteiten van de stichting of geholpen worden.

We mogen terugblikken op enkele fijne, nuttige, drukke en in 't zweet gewerkte weken, maar het was de moeite waard en we hebben uitsluitend blijde en tevreden mensen ontmoet. Een stimulans om verder te gaan op deze weg !

Rest ons alleen weer (en dat kunnen we niet vaak genoeg herhalen) om iedereen van ganser harte te bedanken: De coördinatoren en helpers in Suriname maar vooral ook de schoolbesturen, donateurs, medewerkers en sympathisanten in Nederland en België. Dank voor uw steun en daadwerkelijke hulp, in welke vorm dan ook. Lobi joe !

Namens het bestuur van de P.K.Samijostichting